

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 23 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział X Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

po rozpoznaniu 23 lutego 2015r., w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa:

B. J. S., (...) spółki jawnej z siedzibą w B.

przeciwko:

M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z 9 lipca 2014r.,

sygn. akt IX GC 358/14:

oddala apelację.

SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Pozwem z 11 października 2013r. powodowa spółka (...), (...) spółka jawna w B. domagała się zasądzenia od pozwanej M. M. kwoty 7.991,88zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 4.825,24 zł od 15 grudnia 2012r., 1.863,45zł od 22 grudnia 2012r., 803,19zł od 3 stycznia 2013r. i 500zł od wniesienia pozwu, wszystkie do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Roszczenie powód wywodził z umów o wykonanie stolarki okiennej za fakturami (...), zaś co do kwoty 500zł – domagał się jej dla zrekompensowania poniesionego przez powoda kosztu obsługi prawnej w związku z niniejszą sprawą (szkody)- za przedprocesową analizę faktyczną i prawną w niniejszej sprawie.

W sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana w części wniosła sprzeciw. Pozwana nie zaskarżyła nakazu odnośnie kwoty 1.863,45zł z faktury (...) przyznając, że jej nie uiściła. W tej części nakaz stał się prawomocny. W pozostałym zakresie pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzuty:

-co do faktury (...), z której dochodzona jest kwota 4.825,24zł zarzut zapłaty, bowiem 27 września 2012r. powód wystawił fakturę (...) za 9 okien na 4.691,13zł. Obie te faktury obejmują omyłkowo te same towary. Pozwana zapłaciła należność 29 września 2012r. Rozbieżność wynikała z faktu zmodyfikowania pierwotnego zamówienia i pozwana nie zna powodów, dla których powód wystawił dwie faktury. Druga faktura została wystawiona na zamówienie po modyfikacji.

-co do faktury (...) pozwana podniosła zarzut zapłaty 31 stycznia 2013r. ze wskazaniem, że płaci tę fakturę,

-co do kwoty 500zł pozwana zakwestionowała to żądanie co do zasady wskazując szereg argumentów w tym względzie.

Wyrokiem z 9 lipca 2014r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. zasądził od pozwanej na rzecz powódki 300,21zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 300,21 zł od 15 grudnia 2012r. do dnia zapłaty, 803,19zł od 3 do 31 stycznia 2013r. (pkt. 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt.2) i kosztami procesu obciążył powódkę w 3/4, a pozwaną w 1/4, zasądzając w konsekwencji od pozwanej na rzecz powódki 379,25zł.

Apelację w sprawie wniosła jedynie powódka w części w jakiej jej powództwo oddalono i to tylko co do kwoty 4.525,03zł (czyli co do nieuwzględnionej należności z faktury (...)) oraz co do kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona. Nie potwierdziły się podniesione w niej zarzuty.

W sprawie nie nastąpiło zarzucane w apelacji naruszenie kontradiktoryjności i równości stron, które miałyby doprowadzić do pozbawienia strony powodowej możliwości obrony praw, a co wedle powoda miało się przejawiać w uniemożliwieniu powodowi ustosunkowania się do złożonej przez pozwaną na rozprawie 2 lipca 2014r. faktury (...). W istocie na owej rozprawie pozwana, która się na rozprawę stawiała, złożyła nowy dowód – w/w fakturę. Sąd nie doręczył tego dowodu pełnomocnikowi powoda, a mimo tego na rozprawie przeprowadził dowód z tego dokumentu i zamknął rozprawę oraz wydał wyrok. W ocenie powoda Sąd uniemożliwił powodowi ustosunkowanie się do treści tego dowodu. Na na tej podstawie Sąd ustalił, że dotyczy ona meilowego zamówienia pozwanej z 27 września 2012r., co powód w apelacji kwestionuje i zarzuca, że pozwana zaksięgowwała tę fakturę, stwierdzając, że czyni to na podstawie art. 381kpc, bowiem na skutek naruszenia procedury nie mogła tego podnieść przed Sądem I instancji. W ocenie sądu odwoławczego zarzut ten się nie potwierdził. Sąd I instancji bowiem o rozprawie 2 lipca 2014r. zawiadomił tak pozwaną, która się stawiała, jak i pełnomocnika powoda, który rozprawę zignorował; nie stawiał się, niczym - również w apelacji - nie usprawiedliwiając swego niestawiennictwa na rozprawie. W związku z tym skoro każda strona może, co do zasady, zgodnie z art. 217 § 1 kpc aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, a Sąd orzekający dopuści dowód na rozprawie, na którą przeciwnik jest prawidłowo zawiadomiony, konieczne jest dla zapewnienia możliwości kontroli instancyjnej takiej decyzji procesowej – zgłoszenie do protokołu sprzeciwu z art. 162kpc. Okoliczność, że pełnomocnik strony z woli swej jedynie i bez żadnego usprawiedliwienia zrezygnował z udziału w rozprawie w imieniu reprezentowanej przez siebie strony nie może stawiać go w uprzywilejowanej procesowo sytuacji i przyznawać tej stronie wbrew wymogowi z art. 162kpc ekstra możliwość kwestionowania niekorzystnych dla tej stron decyzji dowodowych, których właściwie nie zakwestionowała. Z tego też powodu kwestionowanie postanowienia Sądu o dopuszczeniu tego dowodu w apelacji w żadnym razie nie może być dokonane skutecznie, bowiem strona powodowa utraciła prawo podnoszenia tego zarzutu zgodnie art. 162kpc. Z tego też względu i wobec prawidłowego zawiadomienia pełnomocnika powoda o rozprawie 2 lipca 2014r. – nieważności postępowania nie stwierdza się.

Nie stwierdzono też naruszenia art. 233§1 kpc poprzez dokonanie ustalenia faktów sprzecznie z zebrany materiał dowodowym oraz nie wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w związku z art. 231kpc przez jego niezastosowanie. W ocenie powoda Sąd I instancji błędnie ustalił, że faktury (...) obejmują to samo zamówienie i dlatego oddalił żądanie dochodzone z faktury (...). Wedle powoda faktura (...), wbrew ustaleniu nie była zaliczkową, bowiem z dokumentów załączonych do pisma powoda z 5 maja 2014r. wynika, że faktura ta została zrealizowana na podstawie zlecenia przesłanego meilem z 27 września 2012r. z odwołaniem do zlecenia nr 34 również załączonego. Wg powoda są to dwa różne zamówienia. Powód uważa więc, że wykazał, iż obie faktury wystawiono dla odrębnych zleceń. Podnosi też, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił za przyznaną okoliczność twierdzoną przez powoda, iż pozwana zaksięgowwała obie faktury, co winno być uznane za okoliczność przyznaną, a także dowodzącą istnienia należności z obu faktur. Co do pierwszego elementu obejmującego powyższy zarzut-skarżący nie dostrzegł, iż Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z opisanych w ramach zarzutu dokumentów. Sąd postanowił,

że przeprowadza dowody z dokumentów na kartach 7-22, 35-39 i z faktury złożonej na rozprawie przez pozwaną, a oddalił pozostałe wnioski dowodowe. Tu znów, bez potrzeby powielania wcześniej przedstawionej argumentacji, nieobecność przedstawiciela powoda prawidłowo zawiadomionego o rozprawie, na jakiej postanowienie zapadło i brak w treści protokołu rozprawy sprzeciwu z art. 162kpc zamykał drogę do dokonania kontroli instancyjnej tego postanowienia dowodowego. W konsekwencji wywoływanie apelacji na okoliczność oceny dowodów w związku z tym nie przeprowadzonych przez Sąd orzekający nie mogą być skuteczne. Także nie był uzasadniony zarzut, że Sąd Rejonowy nie uznał za przyznane zgodnie z art. 231kpc, że wbrew zarzutom pozwanej o tożsamości obu faktur i ich wystawieniu w związku z jedną umową przeciwnie świadczy niezaprzeczenie pozwanej co do twierdzenia powoda, że pozwana zaksięgowała obie faktury.

Zgodnie z art. 231 kpc Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie dokonał wcale ustalenia, że pozwana obie te faktury zaksięgowała, a jedynie, że je otrzymała, stąd brak jest ustalenia podstawy domniemania, a zarzutu w tym względzie co do naruszenia art. 230 kpc w apelacji nie zawarto.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu zgodnie z art. 385kpc.

SSO Ewa Kaźmierczak